

være det paa Baggrund af, hvad der var passeret her i Landet i Begyndelsen af samme Aar — jeg tænker paa Bankkrisen.

Naar vi nu have en Regering, paa hvis Program der staar: Udrensning, eller Ordning af saadanne Forhold, ja en Regering, om hvilken man kan sige, at dette er, om ikke dens egentlige, saa dog en Del af dens raison d'être, havde man Lov til at vente, at den nu med en kraftig Haand vilde tage fat paa at ordne det — og saa faa vi her fra Indenrigsministeren et Forslag til noget, der maa kaldes en ganske midlertidig Ordning. Det siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, at hvis den nu foreslaaede Lov vedtages, er det Ministeriets Agt efter Forhandling med Ministeren for Handel og Søfart at foranledige nedsat et Udvalg til Udarbejdelse af Lovforslag herom, men man har ikke ment det hensigtsmæssigt i selve Loven at fastslaa Nedsættelsen af en Kommission, saaledes som Forslaget i Fjor gjorde. Det, der foreligger her, forekommer mig, naar det skal være noget midlertidigt, at være for meget, og hvis det skal have nogen varig Betydning, forekommer det mig at være for lidt. Dette midlertidige er i alt for høj Grad, forekommer det mig, bygget paa det bestaaende, paa den Sparekasselov, under hvilken vi have levet i saa mange Aar, og som vi længe have troet var betryggende, indtil vi en Dag bleve opskræmte og det berettigede Spørgsmaal kom: hvordan sidde vi egentlig i det? Man maa have Lov til at sige, og det er ogsaa allerede sagt her i Dag fra anden Side, at den Ordning, vi have nu, er ikke god, og derfor undrer det mig, at man vil bygge i den Grad paa det nuværende, som man gør i det forelagte Forslag, og jeg tænker da ganske særlig paa Sparekasseinspektørstillingen og Udvidelsen af dette Tilsyn. Har dette Tilsyn virkelig været saadant, at der er Grund til at sige: dette skal være Basis for en fremtidig Ordning? Nu kan man nok sige, at den foreslaaede Ordning er midlertidig, men naar vi udvide Tilsynet paa den Maade, som vi gøre her ved at give Sparekasseinspektøren nogle Fuldmægtige, er jeg bange for, at i den Ordning, som kommer, gaa disse igen, saa at man altsaa vil anerkende dette Princip som noget, der skal arbejdes videre paa. Derfor mener jeg, at det er højst uheldigt at fastslaa *saa meget* ved denne midlertidige Ordning. De Bemærkninger, jeg her gør om Sparekasseinspektøren og Sparekassetilsynet, mener jeg ere beret-

tigede. Jeg vil henvise ærede Medlemmer til — det er maaske overflødigt — ved denne Lejlighed at se efter, hvad der staar Side 20—39 i Ekstraktudskriften af Forhørene i Sagen mod Alberti, det er det Hæfte, som angaar Statslaanet. Vi have haft 2 Sparekasseinspektører, den tidligere Inspektør Bindslev og den nuværende, om hvilke jeg uden at benytte for stærke Udtryk vel nok tør sige, at de have vist, at de ikke vare deres Opgave voksne. Dette Udtryk mener jeg er en ganske overordentlig mild Dom, og den vil vistnok enhver erkende Berettigelsen af, naar man læser, hvad der staar. Maa jeg erindre om, at Sparekasseinspektør Bindslev allerede saa tidlig som i 1906 under en fortrolig Samtale med Departementschef Krieger blev gjort opmærksom paa, at der vistnok var noget galt med Bondestandens Sparekasse. Maa jeg gøre opmærksom paa, at Sparekasseinspektør Bindslev egentlig første Gang giver sig af med Sparekassen i November 1906. Efter at han har modtaget en Middagsindbydelse i Anledning af Sparekassens 50 Aars Jubilæum, gaar han derned og siger, at han kan ønske nogle Oplysninger. Saa faar han ogsaa disse Oplysninger, idet Formanden kommer til Stede, og de aftale saa, at de Dagen efter skulle mødes, og han faar saa lidt at vide om Sparekassen, navnlig om Forholdet til Kontorstederne, og faar nogle Oplysninger om Sparekassens daglige Forretninger. Som Følge af dette jo nogenlunde rent tilfældige Eftersyn — hvis man kan kalde det saaledes, det kan man vel ikke en Gang —, af dette noget tilfældige Besøg i Sparekassens Lokaler gør han derefter en Tilførsel i sin Inspektionsprotokol om, hvad han har erfaret. Dette er, hvad man gennem Forhørene faar at vide om, hvad Sparekasseinspektøren den Gang har foretaget sig overfor Sparekassen. Senere bliver han lidt bange. Han fratræder i 1907, men han er dog bleven bange og siger i Forhørene videre, at han egentlig ikke havde tænkt sig, at der var noget rigtig galt, men der kunde være en Sammenblanding af Smørekspørtens og Sparekassens Forhold, som kunde blive til Skade for Sparekassen. Ja, det tænkte han sig, og i hvilken Grad har han ikke faaet Ret? Det var netop det, der var galt, det var denne Sammenblanding mellem Sparekassens og Smørekspørtens Forhold! Men hvad har han gjort? Intet! Kunde den Mand dog ikke have haft den Pligt at sige til sin Eftermand: Saadan og saadan